

регулисати читава врста сродних случајева. Она постаје извор уставног права јер се њоме успоставља прецедент на основу кога ће бити вероватно решен и сличан спор у будућности. Одлуке судова су формални извор права (и уставног) у Великој Британији и зато што она нема устав у формалном смислу, као највиши правни акт па су зато ове одлуке донете у питањима која би била решена у уставу да он постоји у формалном смислу. Одлуке судова су извор права и тамо где постоји устав јер се њима тумачи устав и одлучује о уставности закона који треба да се примени на конкретан случај. То је баш случај у САД, где одлуке судова, пре свега Врховног суда о уставности закона стичу општу важност и постају важан извор америчког уставног права.

2. Обичаји (и уставни обичаји) су такође редак али особен извор уставног права у појединим земљама. То је и данас важан извор енглеског уставног права, али је у прошлости био још важнији, док је владала епоха неписане уставности. Обичај је неписано правило понашања настало дуготрајним понављањем кроз генерације и епохе једног друштва тако да се у свести људи укоренењује као пожељно и обавезно. Обичај као неписано правило понашања које не ствара држава, нема санкцију па као такав ни правну обавезност. Он обавезује на круги начин, својом специфичном санкцијом коју примењују сами људи који се понашају по обичајној норми. Но може да се догоди да обичај постане и правни обичај и то ће бити онда када га држава санкционише и обезбеди санкцију за његов прекршај. Да би обичај био извор права, да би био правни, обичај мора да буде у уставу одређен и установљен, да постане уставна категорија као што је рецимо закон. Без обзира да ли имају већи или мањи значај, обичаји као извор права (правни обичаји) имају своје место у хијерархији осталих извора права. Истина, они су ниже ранжирани од осталих извора права па чак преовлађује гледиште да се они налазе на дну те хијерархије испод свих других аката. Као такви, правни обичаји имају најслабију правну снагу и могу да буду укинута или измењени овим вишим актима, при чему обичај не може никако да укине или измени писану правну норму. За уставно право (и његову науку) су важни уставни обичаји као специфична врста правних обичаја и извора уставног права. Као што само име каже, уставни обичаји су везани за устав, они су његова допуна јер је устав, као и свако људско дело, несавршен и привремен. Због својих недостатака, у уставу се налазе и такве одредбе које нису прецизне и јасно формулисане да могу исто да се тумаче у различитим друштвеним условима и приликама а има и таквих